

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 244/2016
23.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“ из ..., кога заступа пуномоћник Душан Самарцић, адвокат из ..., против тужених 1. ББ из ..., кога заступа пуномоћник Саво Михајловић, адвокат из ... и 2. „ВВ“ у стечају, ради утврђења ништавости уговора и права својине, одлучујући о захтеву за накнаду трошкова ревизијског поступка, у седници већа одржаној дана 23.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, предлог првотуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Краљеву П 758/12 од 30.01.2014. године у ставу I изреке одбијен је приговор пресуђене ствари изјављен од стране првотуженог као неоснован, у ставом II изреке утврђено је да је тужилац носилац права својине и власник таксативно наведених непокретности, а ставом III изреке утврђено је да је делимично ништав уговор о купопродаји пословног простора који је оверен пред Општинским судом у Крушевцу под Ов.бр. .../... од 25.07.2008. године у делу преноса права својине на таксативно наведеним непокретностима, што су тужени дужни да признају и трпе, те су ставом IV изреке обавезани тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плате износ од 399.700,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж. 2800/14 од 15.06.2016. године у ставу првом изреке одбија жалбу првотуженог као неосновану и потврђује наведену првостепену пресуду у ставу првом изреке. Ставом два изреке преиначава наведену првостепену пресуду у ставу II, III и IV изреке и пресуђује да се одбија као неоснован захтев тужиоца да је носилац права својине и власник таксативно наведених непокретности и да се утврди да је делимично ништав Уговор о купопродаји пословног простора оверен пред Општинским судом у Крушевцу Ов. .../... од 25.07.2008. године у делу преноса права својине на таксативно наведеним непокретностима и да у наведеном делу не производи правно дејство, што су тужени

дужни да признају и трпе, као и да се обавезује тужилац да друготуженом накнади трошкове спора у износу од 226.220,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложио је да ревизијски суд побијану пресуду преиначи или укине и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање. Трошкове је опредељено тражио.

Одговором на ревизију од 11.08.2016. године, првотужени је оспорио наводе исте као неосноване и предложио да се изјављена ревизија одбаци као недозвољена или одбије у целости. Трошкове је опредељено тражио.

Ценећи дозвољеност изјављене ревизије, Врховни касациони суд је решењем Прев. 244/16 од 06.10.2016. године одбацио као недозвољену ревизију тужиоца изјављену против пресуде Привредног апелационог суда Пж.бр. 2800/14 од 15.06.2016. године. Пуномоћнику првотуженог је наведено решење Врховног касационог суда Прев. 244/16 од 06.10.2016. године уредно достављено дана 31.01.2017. године.

Поднеском од 02.02.2017. године пуномоћник првотуженог је истакао предлог за доношење допунског решења о његовом захтеву за накнаду трошкова одговора на ревизију о коме није одлучено решењем Прев. 244/16 од 06.10.2016. године.

Одлучујући о благовремено поднетом предлогу пуномоћника првотуженог за доношење допунског решења о трошковима ревизијског поступка, овај суд налази да је исти неоснован.

Одредба члана 343. у ставу 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) прописује да ако је суд пропустио да одлучи о свим захтевима о којима се мора одлучити пресудом, или је пропустио да одлучи о делу захтева, странка може у року од 15 дана од пријема пресуде да предложи парничном суду да се изврши допуна пресуде, док став два истог члана прописује да ће суд без одржавања рочишта одбацивати неблаговремени односно одбити неосновани предлог за допуну пресуде. Према одредби члана 354. истог Закона ова одредба сходно се примењује и на решења.

Полазна претпоставка за наступање последице из члана 343. став 2. Закона о парничном поступку је да је суд пропустио да одлучи о свим захтевима о којима је требало да одлучи, што значи да се пропуст има приписати очигледној омашци суда и да суд ни не зна да је такав пропуст учињен.

Одредба члана 159. у ставу 1. и 2. Закона о парничном поступку прописује да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке без расправљања и да је странка дужна да у захтеву опредељено наведе трошкове за које тражи накнаду, док

став 3. истог члана прописује да је захтев за накнаду трошкова странка дужна да стави најдоцније до завршетка расправљања које претходи одлучивању о трошковима, а ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања, странка је дужна да захтев за накнаду трошкова стави у предлогу о коме суд треба да одлучи. Члан 146. став 1. Закона о парничном поступку прописује да су парнични трошкови издаци учињени у току или поводом поступка. Чланом 150. став 1. истог Закона прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Како састављање и подношење одговора на ревизију не представља неопходну радњу за вођење парнице, односно стваран и потребан трошак, то ревизијски суд налази да је захтев првотуженог неоснован, па је и одлучио како је наведено у изреци применом цитираних чланова.

**Председник већа – судија
Др Драгиша Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић